

Det er ikke det samme som, at jeg er imod, at man benytter reelle muligheder for at få leveret service både bedre og billigere, det er det bestemt ikke, men det er en pegefinger i forhold til dem, der slår ud med armene og siger, at det er så nemt alt sammen. Hvis det var så nemt alt sammen, havde man jo haft 10 år til at øve sig på det fra 1982 til starten af 1993.

Københavns Havn har også spillet en rolle i debatten. Jeg kommenterede det allerede i går, og jeg skal kun sige igen: Jeg betragter den mobilisering, som især Venstres folketingsgruppe foretog i sagen, som udtryk for en meget snedig taktisk analyse. Der var nok en uenighed med overborgmesteren i hans egenskab af formand for havnen, og det skulle vi se om ikke vi kunne få lidt sjov ud af i debatten i går og i dag. Og så kunne man jo også prøve at så lidt mistænksomhed omkring det dér med denne her regering, der nu vil stjæle nogle penge igen.

Men det er jo, som jeg sagde allerede i går, interessant, at hr. Kaj Ikkast som trafikminister i en V-K-regering fremsatte et lovforslag, som byggede på den samme retsopfattelse om Københavns Havn, som vi nu har fået cementret i en stil og en grad, som debatdeltagerne endnu en gang skal opfordres til at sætte sig ind i i et responsum fra Justitsministeriet og i en voldgiftskendelse, der blev afgivet mellem Ørestadsselskabet og Københavns Havn så sent som i sidste uge.

Jeg har personlig ikke nogen som helst tvivl om, hvad retsstillingen er. Det er statens penge, og staten kan selvfølgelig disponere over dem. Staten vil ikke disponere over dem i en takt og i et omfang, der forhindrer havnen i at varetage sine formål som havn og som udviklingsområde.

Derfor er det også en tilsnigelse at sige, at der under alle omstændigheder vil blive udtrukket 1.750 mio. kr. Det vil der kun blive i det omfang, vi er sikre på, at havnen stadig væk kan varetage sine formål.

Men jeg kan ikke forstå, at man kan stå heroppe fra Folketingets talerstol og betragte det som et demokratisk problem, at regeringen og Folketinget tager stilling til, hvordan store mulige værdistigninger skal anvendes i et statsligt selskab, en statslig institution, i stedet for at den bestyrelse, der p.t. er indsat dér, fuldt ud kan disponere det.

Hr. Thor Pedersen var også inde på skattetaemaet, hvor man vel må sige sammenfattende, at

Venstre i debattens løb har været stærkt trængt af realiteterne. Det skal jeg ikke bruge meget tid på. Men det er jo særpræget for de mange forskellige heste, Venstre spiller på, at på den ene side kører man det her tema om, at man vistnok vil fastlåse skatterne, på den anden side står fru Tove Fergo op her og taler om, hvor elendigt det er med alle de store offentlige udgiftsområder, underforstået, at man vist brugte en hel masse flere penge.

Nu tror jeg, at fru Tove Fergo måske i sin opremsning af, hvilke mangler der var i den offentlige service, glemte udviklingen af nye behandlingsmetoder for nedtrykte politikere, for det var måske nok en så dystert tale, at de fleste, der færdes ude i hverdagen, ikke rigtig kunne identificere sig med det. Nok om det.

Fru Gitte Seeberg præsenterede et meget mere nuanceret oplæg end hr. Thor Pedersen, synes jeg, og jeg skal også gerne kvittere for, at vi jo da med Det Konservative Folkeparti endes om adskilligt mere, end det lykkedes med Venstre. Og jeg synes også, at i den række af temaer, hvor vi er enige med De Konservative, har vi nået gode resultater.

Men så siger fru Gitte Seeberg, at problemet er, at den offentlige sektor vokser og vokser og vokser. Det skal jeg vende tilbage til; det mener jeg ikke er en helt korrekt beskrivelse af virkeligheden.

Jeg synes måske også, at det med den røde og den ræverøde politik i en vis forstand er meget smigrende, men når man så tænker lidt over det, kommer man vel til at sige til sig selv: Jamen er det egentlig ikke en lidt gammeldags måde at analysere tingene på?

Tror man virkelig på den borgerlige fløj, at hr. Jes Lunde virker som en rød revolutionær på befolkningen? Tror man, at man kan sælge det skræmmebillede? Jeg tror det ikke. Og jeg håber ikke, at hr. Jes Lunde bliver vred på mig, fordi jeg siger det.

Nej, det er jo meget mere praktiske, snusfornuftige, men i virkeligheden også på nogle strækninger perspektivrige forbedringer af servicen i vores samfund, som er indholdet i de aftaler, der er lavet om finansloven. Og man må sige, at noget af retorikken i det, man har været utilfreds med, er jo nok båret af, at argumenterne altid bliver lidt skærpet, når man tilfældigvis eller på grund af nogle overordnede taktiske overvejelser fra et partis side ikke lige er med i den enkelte delaftale.